

ведна на свѣта. Азъ имамъ распра съ единъ лъжець, съ единъ мухліузинъ, кой-то ся имѣнува Павлаки.

Сшеф. (замыслено) Павлаки ли?

Цеѣшко. Да, познавате ли го?

Сшеф. Хмъ! познавамъ ли го? — най-добръ го познавамъ.

Цеѣшко. Като го познавате, увѣренъ съмъ че неможете да кажете за него добра дума.

Сшеф. Отистина не могъ, но да ви кажъ Господине право, — азъ ако и да бихъ знаялъ работъ-тъ ви съ Павлаки, пакъ не бихъ можелъ да свидѣтелствувамъ нищо противъ него.

Цеѣшко. Защо да неможете.

Сшеф. Защо-то той ми е неприятель.

Цеѣшко. Още по-добръ я.

Сшеф. Той мя е опропастилъ.

Цеѣшко. То пакъ още по-добръ! свидѣтелство то ви ще хване повече мѣсто.

Сшеф. Надѣвате ли ся? — не! Господине — азъ съмъ единъ сиромасъ човѣкъ; една жълтица ще е за мене голѣмо едно съкровище; но за тая цѣнкъ немогъ да ви послужъ.

Цеѣшко. Вый знаете. Азъ съмъ намѣрилъ двама свидѣтели по половинъ жълтицъ и до довечера могъ да намѣръмъ още дванаесетъ такива ако искамъ. (отива си).

Сшеф. (глѣда по него съ ококолени очи) Боже! Какъ ли може да ся измѣри добръ-тъ нравственность на човѣка? Да открадне нѣкой еднъ кърпъ откарватъ го дору до бесилкъ, пакъ такива злодѣйци ходятъ по пѣтища-та и имъ ся покланятъ хора-та като на свѣтцы.